

ACC. N:R M. 8381: 1-5.

Landskap: Skåne Upptecknat av: J. Aug. Persson
Härad: Båra Adress: St. Gyraströg. 13, Lund
Socken: Bjärshög Berättat av: Densamme
Uppteckningsår: 1942. Född år 1874 i Skåne

"Lördens skald"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kristoffer skräddare, eller "Lödrens skald."

Det fanns en gång en mycket liten man som hette Kristoffer Persson han ^{var} skräddare och var född i Bjersbölg där hans far Per Nilsson var skolemästare och visst också extra kloksare, men han hade inte alls någon lust för det yrket, han blev skald och vandringsman istället, han var mycket begåvad och djuptänkt, men tvingades af fattigdom att bli skräddare, annars hade han helst velat studera, och då hade han nog blivit något helt annat än kringvandrande allmogskald och drinkare.

Jag kände honom sedan 1880, då var han vandringsman, och gick omkring i byarne i sin hemtrakt och dikta tillfällighetsdikter till nyfekna bänder för en sup eller två, men han tog om sommarne långa turer också, visst kunnat om i Skåne, till Mölle och Bramlösa, Tvedöra och Revinge, ja han brukade också hålla sig i Köpenhamn som han visst tyckte bäst om, ty där var ju gott om brödkällare och där kunde han både äta och suppa gratis, ty alla bjöd ju på honom när han hade diktat om bet till dem.

Jag skall nu tala om några minnen om honom som jag här.

Det som står skrifvit om honom i de två böckerna som hand-
la om honom berär jag inte, ty det är ju nästan känt af alla.

Han kom rätt ofta till mina morföräldrar i Årsta Skälteberge
och helsa på, han hade varit varit där också och sydd när han
var i skräddarelära, men det är jag ju riktigt säker på.

En dag så kom han gående på vägen dit till undantagshuset där
de då bodde, och då fick min morfar syn på honom så sa hon:
nu kommer Kristoffer skräddare, qv han nu inte får många syppa
så att han inte kan gå härifrån igen, han talar ju ingenting.

Å nej, men ska jag ej, sa där morfar, och så kom han då in i stu-
gan och satte sin läda på golvet med sina dekar i, och gick så
omkring och hälsade på morfar och mor, och min mor och mig
också, då var jag nog bara sex år gammal, eller kanske bara fem.

Ja gick min sanna in om dörren för att lägga lilla vätt i den
de vrimmen sa han då, det var ju också en vrim sommar dag.

Jo men sa morfar då, hur visste nog vad det var för något
vätt han menade, så fick han då dricka, och så sa han som
vanligt, tack min sanna, och så satte han sig på stolen.

Man blir ju så törstig när det är så varmt så han där.

Det är nog bäst att du får en ryp också så där morfar, så att du kan bli riktigt släckt Kristoffer, annars kanske du inte kan dikta tack Hans Bengtsson så han där, de ska bli gott min sann.

Så fick han där en ryp och så ramma han får den, och så så ^{skäl} tvek min sann, och sen satte han glasset på bordet.

Då var ^{han} glad som en speleman, så satt han där och prata med dem, men, äggen hade han på brännvinsflaskan, och det säg ju morfar, och blå sade han, det är väst bäst att du får en till Kristoffer, så att inte du går och kallar när du ska gå häiprin.

Ja tack min sann så han där, de va ju så gott brännerin som Hans Bengtsson har, de va de bästa ja har ^{stör} färdstänge.

Så fick han där en till, och så ramma han ^{sen} bit igen, och så som vanligt skäl, tack min sann, och sen gick han bort och satte sig på soffan och läste så några af sina dikter för dem.

När han så hade läst vad han tyckte ryparne vara värda så sade han: jag tror att jag blir hos, ja jag tror de så där morfar, det är nog bäst att du får en till Kristoffer, så du inte blir hos.

Så fick han då en till, och så sa han nu för fjärde gången ju, skål, tack min sanna, men för drickat endast tack min sanna, han visste nog att skilja på vättet.

Nu var han då blifven riktigt i tagen, nu var han också röd på kinderna, och nu så började han att sjunga också, "Wal hälsad sköna morgonstunden", den var nog skön också, för honom kanske tyckte han sist, nej hör du Kristoffer så då mormor, du tror sist att det är ju nu istället för midsonmar han jag förstå, och så skattade både hon och morfar.

Och så fick de nu låna några af hans dikter, och det gjorde han ju gärna så hade han ju ärendet dit en gång till att hämta dem, så att han kunde få fler rypa, han visste nog hur han skulle ta det, och när så morfar hade läst dem så lade då mormor upp dem på valfot öfver baken till han kom en annan gång och skulle hämta dem, men då var de så dammiga så hod måste sopa af dem med fjärrunge så hela förstugan blef sent full af damm. Hon kunde inte själv verkligen skrifa eller läsa skrifvet, så var det på den tiden.

Så flyttade vi då till Sunnanå i Burlöfs socken år 1880, och då såg jag honom ofta när han kom vandrande på vägarne där i Sunnanå med som blåmålade läda på ryggen, som var full af dikter, och som nu är på Kulturethistoriska museet i Lund, när han kom förbi skolan i Sunnanå så följde vi gräskar honom ett långt stycke och gick och pratade med honom, han var inte större än en tolfårs pojke själf, hade alltid en blå rock med gula mässingsknappar i af samma snitt som de gamle karolinerne hade, så han såg ju löjlig ut.

Den sista gången jag såg och talade med honom var vist på vintern 1891 hos enkelru Hjerti Adamsson i Skelöf, nu kallas det för Lige efter stationen där, sedan Simrishamnbanan kom till.

Då var han där och rydde maddrasser af gamla säckar till henne, då skulle pigarna drifva lite med honom så att de sloga vatten i brännvint till honom, men det märkte han så han sade att det brännvintet hade inte sina grader, så han var inte så god att lura heller. Han dog 1901 i Tödra Sallerup och ligger begräfd där sydöst om kyrkan invid muren. Ja det var ett mensköde.